

Arrest

nr. 223 929 van 11 juli 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 juli 2019 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 1 juli 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juli 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. ORABI, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 juni 2015 werd aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

Op 14 april /2017 werd verzoeker door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden wegens diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels.

Op 8 september 2017 werd de aan verzoeker toegekende subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Tegen deze beslissing werd geen beroep ingediend.

Op 6 mei 2019 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie de beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker diende tegen deze beslissing een vordering tot schorsing en een annulatieberoep in bij de Raad, gekend onder het nr. 233 867.

Op 1 juli 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van Antwerpen op 1.07.2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

[...]

nationaliteit: Afghanistan

In voorkomend geval, alias:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

X 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft tijdens zijn verblijf in België niet nagelaten inbreuken te plegen op de openbare orde. Op 14.04.2017 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden wegens diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels. Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart geen partner of kinderen te hebben in België en ook geen medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Voor zover betrokkene aanhaalt dat het centrum van zijn belangen in België ligt omdat hij zijn leven alhier opgebouwd zou hebben en structuur gegeven en hij hier een bepaald sociaal en economisch welzijn opgericht zou hebben in de zin van artikel 8 EVRM, dient te worden opgemerkt dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen. Bijgevolg heeft de

gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

X artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 6.05.2019 dat hem betekend werd op 7.05.2019 aangetekend werd verstuurd. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene heeft tijdens zijn verblijf in België niet nagelaten inbreuken te plegen op de openbare orde. Op 14.04.2017 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden wegens diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels. Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 6.05.2019 dat hem betekend werd op 7.05.2019 aangetekend werd verstuurd. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Betrokkene heeft tijdens zijn verblijf in België niet nagelaten inbreuken te plegen op de openbare orde. Op 14.04.2017 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden wegens diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels. Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene kwam in 2011 naar België als minderjarige. Zijn asielaanvragen van 11.04.2012 en 13.11.2013 werden geweigerd. Op 1.10.2014 diende betrokkene een derde asielaanvraag in. Op 17.06.2015 werd aan betrokkene door het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Betrokkene werd vervolgens in het bezit gesteld van een verblijfsrecht van beperkte duur en werd betrokkene op 18/08/2015 een A-kaart afgeleverd, laatst geldig tot 30/07/2018. Op 14.04.2017 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden wegens diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels. In het licht van de heroverweging van betrokkene's subsidiaire beschermingsstatus werd hij door het CGVS op 4.07.2017 uitgenodigd voor gehoor op 26.07.2017 teneinde betrokkene de mogelijkheid te bieden alle argumenten aan te brengen die het behoud van zijn subsidiaire beschermingsstatus konden rechtvaardigen. Op 8.09.2017 heeft het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus van betrokkene ingetrokken op basis van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de wet van 15 december 1980, een beslissing waarvan betrokkene op 11.09.2017 in kennis werd gebracht. Het CGVS concludeerde dat het misdrijf waarvoor betrokkene veroordeeld werd op 14.04.2017 een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, § 1, c), van de wet van 15 december 1980 betreft. Het stelde bovendien dat betrokkene naar Afghanistan mag worden teruggeleid en dat een verwijderingsmaatregel dus verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980. Betrokkene diende tegen voormelde beslissing van het CGVS geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Bijgevolg is de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus van betrokkene definitief geworden.

Vervolgens werd betrokkene 9.04.2019 via een aangetekend schrijven uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan betrokkene het nodig achtte dat de DVZ hiervan kennis heeft ten einde zijn situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van het verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (art. 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15/12/1980). Op 6.05.2019 werd er een einde gesteld aan het verblijf van betrokkene. Deze beslissing werd op 7.05.2019 aangetekend verstuurd aan betrokkene samen met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 dagen. Op 5.06.2019 diende betrokkene een verzoek tot schorsing en nietigverklaring in van de beslissing tot einde beëindiging van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit beroep heeft echter geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Afghanistan wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaastigen.

Betrokkene verklaart in België te zijn omdat hij problemen had in Afghanistan en er geen familie meer heeft. Hij verklaart niet terug te willen keren omdat hij er geen toekomst heeft. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in (land waarnaar hij teruggeleid wordt) een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan. Betrokkene kreeg in het verleden de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Wegens een veroordeling door de correctionele rechtbank werd zijn verblijf echter ingetrokken. Het CGVS stelde dat betrokkene naar Afghanistan mag worden teruggeleid en dat een verwijderingsmaatregel dus verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

[...]"

2. Voorwerp van de vordering

Voorafgaandelijk dient te worden opgemerkt dat, in de mate dat het beroep gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, het onontvankelijk moet worden bevonden, aangezien de Raad geen rechtsmacht heeft om hiervan kennis te nemen. Overeenkomstig artikel 71 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) is de beslissing tot vrijheidsberoving enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen

verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

3.2.2. De verzoekende partij bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door de verwerende partij, vermoed.

3.2.3. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verzoeker voert onder meer de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Hij betoogt het volgende:

"Indien verzoeker terug naar zijn land van herkomst dient te keren, zal artikel 3 van het BVBM geschonden worden,

Verzoeker zal in een levensbedreigende, mensonterende en onmenselijke situatie terecht komen. Hij heeft daar namelijk geen familie of vrienden die hem daar kunnen opvangen, zelfs niet tijdelijk.

[...]

Bij beslissing van 8 september 2017 besloot het CGVS om de subsidiaire bescherming ten aanzien van verzoeker in te trekken op basis van zijn veroordeling voor de Correctionele rechtbank. Verzoeker ging met deze beslissing langs bij het OCMW die hem steeds hebben begeleid en ondersteund. Zij adviseerde verzoeker om geen beroep aan te tekenen tegen de intrekking van de subsidiaire bescherming. Volgens hen had verzoeker immers een verblijfsrecht in België en zou de Dienst Vreemdelingenzaken nooit een intrekking van verblijf, noch een bevel om het grondgebied te verlaten gelasten gelet op het eenmalig karakter van deze veroordeling. Verzoeker nam dit advies ter harte en tekende aldus geen beroep aan tegen de negatieve beslissing. Het feit dat de subsidiaire bescherming werd ingetrokken, had geen rechtstreeks gevolgen voor verzoeker.

[...]

Met huidige beslissing heeft de verwerende partij echter besloten om het verblijf van verzoeker in te trekken. Tegen deze beslissing werd intussen beroep aangetkend. In de kwestieuze beslissing verwijst verwerende partij naar de intrekkingbeslissing van het CGVS dd. 08/09/2017. Deze beslissing is intussen bijna 2 jaar oud! Er werd geen actueel onderzoek gevoerd naar de huidige situatie in Afghanistan

[..]

Nochtans blijkt uit de meest recente rapporten van Cedoca dat de huidige veiligheid in Jalalabad niet kan worden gegarandeerd. Er zijn in een korte tijdspanne verschillende incidenten geweest waarbij ook burgerslachtoffers vielen. In het rapport lezen we onder andere het volgende (<https://www.cgvs.be/nl/landennifo/veiligheidssituatie-ialalabad-behsud-en-surkhrod>) (Laatst geraadpleegd op 23/05/2019)

"Tijdens de onderzoeksperiode van 1 februari 2018 tot 31 januari 2019 vinden negen incidenten plaats in het district Behsud. In dezelfde periode vinden 30 incidenten plaats in het district Surkhrod. In de districten Behsud en Surkhrod is het geweld voornamelijk gericht tegen veiligheidspersoneel maar ook in deze districten vallen er burgerslachtoffers als collateral damage. In zowel Behsud als Surkhrod eisen vooral de taliban de aanslagen op. Precieze statistieken over burgerslachtoffers in Jalalabad, de districten Behsud en Surkhrod zijn niet beschikbaar."

De regio waaruit verzoeker afkomstig is, is absoluut niet veilig en de kans dat verzoeker het slachtoffer wordt van geweldspelingen is dan ook reëel. Zeker na een jarenlang verblijf in het buitenland en de doorgeknipte banden met Afghanistan, is het voor verzoeker niet mogelijk om terug te keren naar zijn land van herkomst.

Men dient ook rekening te houden met de ernst van het geweld in Afghanistan en het aantal willekeurige burgerslachtoffers die vallen. In vergelijking met de situatie in 2017 kan men enkel een ernstige wijziging vaststellen in de meest negatieve zin van het woord. Het rapport COI Focus AFGHANISTAN Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod (18 maart 2019 update) stelt het volgende:

"In 2018 telt UNAMA 1.815 burgerslachtoffers (681 doden en 1.134 gewonden) in de provincie Nangarhar. Dit meer dan een verdubbeling in vergelijking met 2017 (862 burgerslachtoffers)."

[...]

"In februari 2018 uiten inwoners van Surkhrod hun bezorgdheid over de verhoogde activiteit van de taliban in het district in de laatste twee jaar. Zoals de tabel hierboven aangeeft, omschrijft de Long War Journal Surkhrod in oktober 2018 als een gecontesteerd district. De taliban zelf verklaren eind 2018 de controle te hebben over 55 % van het district. ACLED schrijft alle door opstandelingen uitgevoerde aanvallen in Surkhrod toe aan de taliban of niet nader geïdentificeerde gewapende groeperingen."

Ook recente nieuwberichten tonen de gevarensituatie in Afghanistan duidelijk aan (stukken 2 tot en met 7). Verwerende partij heeft geen enkel recent gegeven mee in haar beoordeling opgenomen.

De Raad van State heeft zich reeds uitgesproken over het onderzoek aangaande de situatie in het herkomstland (RvS 23.09.2002, nr. 110 548). De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. Een loutere verwijzing naar de beslissing van het CGVS die ondertussen twee jaar oud is, schendt uiteraard de beginselen van behoorlijk bestuur (zorgvuldigheidsbeginsel en motiveringsbeginsel), maar schendt duidelijk ook artikel 3 EVRM en de belangenafweging die men hierbij ontegensprekelijk dient te maken.

Verzoeker begrijpt niet dat verwerende partij op een bijzondere lichtzinnige wijze omgaat met het administratief dossier. Men kan niet zomaar beslissingen nemen die een intrekking en verwijdering van het grondgebied inhouden. Deze soort beslissingen zijn verregaand en hebben een serieuze impact op iemands leven. Aldus dient men met omzichtigheid een beslissing te nemen en dient men daarenboven een gedegen onderzoek te voeren naar de veiligheidssituatie in het land van herkomst.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of er sprake is van een eventuele schending van artikel 3 EVRM indien verzoeker dient terug te keren.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat er een grondig onderzoek is verricht naar de mogelijkheid tot terugkeer van verzoeker naar Afghanistan en het risico dat hij daarbij zal lopen. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is! De veiligheid van verzoeker moet worden gegarandeerd, in casu is dit niet gebeurd,

integendeel! De bestreden beslissing schendt integraal artikel 3 EVRM en dient daarom te worden vernietigd."

3.3.2.2. De verwerende partij repliceert in haar nota als volgt:

"M.b.t. de schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat verzoeker geen enkele concrete elementen aanbrengt waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij persoonlijk dient te vrezen voor een mensonwaardige behandeling bij een terugkeer naar het herkomstland. Een loutere verwijzing naar algemene rapporten, zonder die op zijn eigen situatie te betrekken, volstaat niet om een schending van artikel 3 EVRM aannemelijk te maken.

Ook in het kader van het hoorrecht, maakt verzoeker geen gewag van een persoonlijke vrees. Verzoeker toont ook niet aan dat het de verwerende partij niet was toegestaan om te verwijzen naar de beslissing van de Commissaris-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen, waaruit uitdrukkelijk blijkt dat er geen bezwaar is om verzoeker terug te leiden naar Afghanistan.

In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, werd er wel degelijk een onderzoek gevoerd naar artikel 3 EVRM op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen.

Het middel is niet ernstig"

3.3.2.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388). In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

De verwerende partij stelt dat verzoeker in het kader van het hoorrecht geen gewag maakt van een persoonlijke vrees en geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij persoonlijk dient te vrezen voor een mensonwaardige behandeling bij een terugkeer naar het herkomstland en dat een loutere verwijzing naar algemene rapporten, zonder die op zijn eigen situatie te betrekken, niet volstaat om een schending van artikel 3 EVRM aannemelijk te maken.

Echter, in de bestreden beslissing wijst de verwerende partij er ook op dat verzoeker in het verleden de subsidiaire beschermingsstatus kreeg toegekend, dat die naar aanleiding van zijn veroordeling op 8 september 2017 werd ingetrokken en dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de intrekingsbeslissing oordeelde dat verzoeker naar Afghanistan mag worden teruggestuurd en dat een verwijderingsmaatregel dus verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Door hierop te wijzen geeft de verwerende partij zelf terecht aan dat in casu niet alleen de individuele situatie van verzoeker, maar ook de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst van belang is bij de beoordeling van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM.

In het kader van het onderzoek door de commissaris-generaal dat resulteerde in de beslissing van 8 september 2017 werd onder meer een grondige analyse gemaakt van *"de huidige veiligheidssituatie in Amarkhil (grootstedelijk gebied Jalalabad, provincie Nangarhar)"*, op grond van de COI Focus

“Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017”, analyse die tot de conclusie leidde dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, en dat, mede op grond van het feit dat verzoekers asielrelaas bedrieglijk werd bevonden, een verwijderingsmaatregel verenigbaar was met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Aangezien de verwerende partij zelf terugvalt op deze beoordeling door de commissaris-generaal om de eventuele risico's op een schending van artikel 3 van het EVRM te beoordelen, daarin begrepen de beoordeling van de algemene veiligheidssituatie in Jalalabad in juni 2017, lijkt zij de verzoeker bezwaarlijk te kunnen verwijten dat ook hij wijst op actuele informatie die betrekking heeft op de algemene veiligheidssituatie.

De Raad kan verder alleen maar vaststellen dat de verwerende partij zich heeft vergenoegd met een verwijzing naar een onderzoek van de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan dat dateert van bijna twee jaar geleden. Nochtans kan van haar redelijkerwijze worden verwacht dat zij de veiligheidssituatie in Afghanistan, die onmiskenbaar volatiel is, op de voet volgt en haar beslissingen steunt op actuele informatie daarover. Het gebrek aan actueel onderzoek klemmt des te meer nu verzoeker recente informatie bijbrengt die op het eerste gezicht wijst op een verslechtering van de situatie in Jalalabad en Surkhrod, zijn regio van herkomst.

Een onvolkomen onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM is op het eerste gezicht aannemelijk gemaakt. Het middel is ernstig. De argumenten in de nota doen daaraan geen afbreuk. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde om over te gaan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden akte is bijgevolg voldaan.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.4.1. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is

uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2.1. Verzoeker betoogt onder meer dat hij bij terugkeer naar Afghanistan het risico loopt om te worden gedood bij een geweldsincident, op mensonterende behandelingen, op een benadering door de taliban, zeker nu hij zinds zijn minderjarigheid in Europa heeft verbleven en hij op niets of niemand kan terugvallen.

3.4.2.2. Ieder redelijk denkend mens ziet onmiddellijk in dat de verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan, daar het zonder meer duidelijk is dat geen zorgvuldig onderzoek werd gevoerd in het licht van een mogelijke beschermenswaardige situatie onder artikel 3 van het EVRM.

3.4.3. Aan de derde cumulatieve voorwaarde is voldaan. Derhalve wordt de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid bevolen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 1 juli 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en beslissing tot terugleiding, wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juli tweeduizend negentien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. WIJNANTS